

**Вставай! Дивися: в доколі іде за щастя боротьба.
І Україна вже ніколи не буде матір'ю раба!**

Володимир Черепков

Білоцерківська міськрайонна газета

Громадська ДУМКА

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 11-12 (14114-14115), 17 ЛЮТОГО 2023 р. Роздрібна ціна 5 грн. 00 коп.

Загинув під Вугледаром...



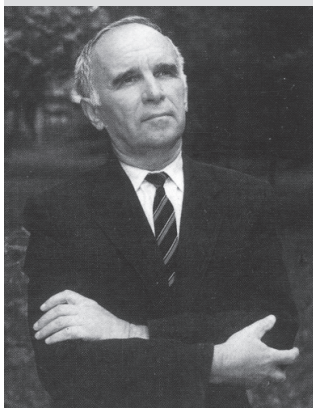
І знову Білоцерківська громада схилила голову в скорботі – відстоюючи незалежність Батьківщини, в російсько-українській війні своє життя поклав наш земляк – 27-річний **АНТОН ВАЛЕРІЙОВИЧ ТУПЧІЙ**, стрілець-снайпер 6 механізованої роти 2 механізованого батальйону військової частини А2167. Він загинув 6 лютого від отриманих поранень, несумісних із життям, внаслідок артилерійського та мінометного обстрілу противником позицій підрозділу поблизу Вугледара Волноваського району Донецької області.

Поховали Героя на Алеї Слави в Сухому Яру.

ВІЧНА СЛАВА І ПАМ'ЯТЬ ЗАХИСНИКУ УКРАЇНИ!

КУЛЬТУРНИЙ ЮВІЛЕЙ

І визнання, і стимул для творчості



Нинішнього року минає 30 літ із часу заснування міської молодіжної літературно-мистецької премії ім. М. Вінграновського. Те, що така премія в Білій Церкві народилася та існує досі, свідчить, щонайменше, про дві важливі речі. Перша – серед нас є люди, які розуміють, наскільки важливо підтримувати молодих, творчо обдарованих, земляків. Друга – такої молоді в нас дуже багато. І це не може не радувати, оскільки людина культурна, освічена, ерудована є невід'ємною умовою створення щасливого, заможного, цивілізаційно високого суспільства, в якому так хочеться жити! Тож про власне премію, її лауреатів, проблеми, пов'язані з цариною культури, «Громадська думка» говорить сьогодні з незмінним головою комісії з присудження премії заслуженим працівником культури України **АНАТОЛІЄМ ІВАНОВИЧЕМ КУЛЬЧИЦЬКИМ**.

– **Анатолію Івановичу, пригадайте, будь ласка, як виникла ідея заснування премії та чому вона отримала ім'я Миколи Степановича Вінграновського?**

– Це був початок 1993 року. Того часу я був головою міського об'єднання літератури і мистецтва, яке плідно співпрацювало з управлінням молоді і спорту. Його тоді очолювали Іван Куроченко та Олександр Литвинчук.

Я вніс пропозицію про заснування премії, і вона була прийнята. А з 2005 року премія має ім'я видатного поета і кінорежисера Миколи Вінграновського, життя і творча діяльність якого тісно пов'язані з нашим містом.

– **Розкажіть про перших лауреатів та про склад комісії.**

– Виконкомом був затверджений склад комісії, яку запропонували мені очолити. До неї увійшли відомі творчі особистості, які того часу мали авторитет у місті. Серед них – директор музичної школи № 3 Ніна Павлова; член НСПУ, заслужений учитель України Петро Розвозчик; заслужений артист України Володимир Репін та інші. В подальші роки склад комісії оновлювався. Були запропоновані кандидатури заслуженого художника України Олександра Жарка, члена НСПУ Віктора Євтушенка, талановитого хормейстера Ольги Гаврилюк, вступного актора академічного театру ім. П. Саксаганського Валерія Войтова та інших.

А вперше премія була присуджена двом кандидатам того ж 1993 року. Ними стали молода поетеса і журналіст Тамара Ганенко-Житовоз – за поетичну збірку «Тече Растваця», та член спілки народних майстрів України, керівник дитячої студії «Дріада» Людмила Терещенко.

До речі, кандидатуру Тамари Житовоз підтримав наш славетний земляк, видатний письменник, лауреат Шевченківської премії Віктор Мінняло, який звернувся на ім'я комісії з листом.

– **Які критерії присудження цієї престижної відзнаки?**

– Вони визначені в положенні про премію та були опубліковані в місцевій пресі. По-перше – висока якість літературних (поезія, проза, публіцистика, краєзнавство) творів та художніх робіт чи виконавська майстерність. А, по-друге, що не менш важливо,

Нещодавно нові імена поповнили список лауреатів міської молодіжної літературно-мистецької премії імені М.С. Вінграновського. В урочистій атмосфері ними оголошено **МАТВІЯ МЕРІМЕРІНА та СТАНІСЛАВУ КЛІШИНУ**, які визнані номінантами за 2021 рік.

В «команді» Вінграновського

Знайомтеся. Матвій, скрипаль, випускник Білоцерківської школи мистецтв № 1 імені Юрія Павленка, удостоєний премії за високий рівень виконавської майстерності. Він займався по класу скрипки з 2011 року. Завдяки винятковому таланту, наполегливості та працелюбству рано став проявляти себе як яскравий музикант і здобув у місті популярність виконавця-скрипаля.

Високий рівень професійної майстерності Матвія Мерімеріна підтверджують його перемоги на різноманітних конкурсах,



у тому числі, й міжнародних. Наразі Матвій перебуває за кордоном на навчанні – у 2022 році він став студентом по класу скрипки Королівського вищого музично-педагогічного інституту в Бельгії.

Станіслава, викладачка по класу вокалу Білоцерківської школи мистецтв № 5, отримала відзнаку за творчі успіхи в популяризації вокального мистецтва серед творчої молоді. Вона – авторка та виконавиця музики й пісень, багаторазова переможниця всеукраїнських та міжнародних конкурсів, працює заступником директора з навчально-виховної роботи школи мистецтв № 5.

Із 2013 року Станіслава була неодноразовою учасницею концертних заходів та фестивалів міста як сольна авторка-виконавиця, так і в складі гурту. З 2015-го – організаторка щорічного міжнародного фестивалю «День вуличної музики» в Білій Церкві.

– участь кандидата в громадському житті міста. До речі, в ті роки кандидатів на здобуття премії було більше десяти.

– **Як Ви вважаєте, чи дуже важливе для сучасної талановитої молоді людини таке визнання, нагородження?**

– Для творчої молоді людини – важливе. Адже її помітили, підтримали, відзначили. Це важливий стимул для подальшої творчої діяльності.

– **Чи можете Ви назвати кількох лауреатів, для яких присудження премії дійсно стало значним стимулом у творчості?**

– Це низка колективів: ансамбль народної музики «Барвісти візерунки», педагогічний вокальний ансамбль «Оріяна», камерне тріо «Контрасти» (всі колективи музичної школи № 3), зразковий ансамбль танцю «Щасливе дитинство» та зразковий цирковий колектив «Супутник цирку» ПК ВО «Білоцерківщина», народна капела бандуристок «Україночка» школи мистецтв № 5, народний духовий оркестр БНАУ, народний ансамбль танцю «Ровесник» Будинку художньої творчості, народний вокальний ансамбль «Співограй» центру «Соняшник»...

А серед творчих особистостей – солістка Будинку органної музики Тетяна Орлова – нині заслужена артистка України, Олександр Жарко – нині заслужений художник України, талановиті поети Костянтин Мордатенко, Алла Носовська, Віктор Євтушенко – нині члени НСПУ, Максим Василенко – талановитий скульптор, Євген Чернецький – відомий краєзнавець, Ольга Гаврилюк – талановитий хормейстер, Валерій Войтов – талановитий актор і ведучий та інші.

– **Яка ситуація нині з колективами, які свого часу стали лауреатами?**

– Ситуація, безумовно, не в мажорному стані. Більшість колись відомих колективів перестали існувати, деякі ледь-ледь жевріють. Колись у нашому місті дарували своє мистецтво глядачам більше 40 хорів. Нині – один. Це наш відомий народний хор «Від серця – до серця», яким опікується заслужений діяч мистецтв України Володимир Ключев. Цей колектив, маючи багато невирішених проблем з питань нормального творчого існування, здобуває нагороди на різних конкурсах і фестивалях.

Ставлення влади до культури, починаючи від Президента, – негативне. Мовляв, нині війна. Але така ж ситуація була й до війни. Влада забуває, що історія кожної держави розпочинається з культури. Ви подивіться, як знищують наш академічний театр ім. Панаса Саксаганського – один із кращих театрів України. Він був духовним центром і нашого міста, й області. Владу це, як бачимо в даній ситуації, не влаштовує. Які бездарні, скоріше, не національні, програми пропонує наше телебачення! Чи ви послухаєте концерти хору ім. Григорія Верьовки, капели бандуристів, капели «Думка», чи подивитесь виступ ансамблю танцю ім. Павла Вірського? Ні, не

послухаєте й не подивитесь. Вони не можуть «проштовхатись» на екрани через натовпи бездарностей...

– **Сумно. Але принаймні комісія під Вашим керівництвом дбає про визнання справжніх місцевих талантів. Скільки всього лауреатів отримали премію за три десятиліття?**

– За 30 років свого існування лауреатами премії стали 65 колективів та окремих творчих особистостей.

– **Чи планується мистецький вечір з нагоди такої гарної ювілейної дати?**

– Так, планується. Є можливість провести такий вечір. Але все залежатиме, звісно, від ситуації, в якій нині перебуває наша країна.



Протягом 2022–2023 років у Білоцерківській міській територіальній громаді в межах програми «EU4Business» триває проєкт «Інноваційний розвиток малого і середнього підприємництва та креативних індустрій Білоцерківської міської територіальної громади в рамках співпраці з GIZ». Головна мета проєкту – створення унікальних сприятливих умов для розвитку підприємництва. У рамках співпраці було проведено аналіз кластерного середовища громади, презентація якого відбулася 8 лютого. Далі про неї розповідає пресслужба міської ради.

Меблевий, біотехнологічний та авіаційний...



Заступник міського голови Василь Морський наголосив, що представництво GIZ залучило експерта, доктора економічних наук Володимира Панченка. Для проведення аналізу для нього були підготовлені дані щодо структури економіки Білоцерківської громади. Відтак проведено експрес-аналіз компаній Білої Церкви стосовно можливості їхнього об'єднання в кластери, і наша громада отримає рекомендації щодо можливості побудови ефективних регіональних кластерів, які максимально розвиватимуться

самі та розвиватимуть економіку громади в цілому.

Кластер – це географічно близька група компаній, що співпрацюють, мають загальні риси й види діяльності та взаємодоповнюваність, а також пов'язаних із ними інститутів. Кластери в сучасному світі вважають двигунами економічного росту, а отже, їхнє створення та застосування в Україні може посилити національний промисловий та економічний розвиток.

Саме кластеризація має всі підстави стати дієвим механізмом активізації економіки регіонів України, зокрема й Білоцерківської міської територіальної громади.

Трьома основними перевагами кластерів є вища продуктивність, інноваційність та створення нових підприємств. Специфічною рисою кластерів є те, що ефекти, пов'язані з їхнім створенням, забезпечують переваги, які немож-

ливо досягти в межах однієї компанії.

Отож під час заходу Володимир Панченко презентував свої напрацювання. Зокрема, детально поінформував про здатність місцевих компаній увійти до таких кластерів, як меблевий, авіаційний, біотехнологічний (виробництво фармацевтичних препаратів і матеріалів, добрив і азотних, готових кормів для тварин тощо).

Експерт зупинився на підставах, які сприятимуть об'єднанню підприємств у кластери, можливості їхнього подальшого розвитку та успішного функціонування на внутрішньому та міжнародному ринках, навіть проаналізував змогу підготовки фахівців цих галузей у навчальних закладах Білої Церкви.

Підсумовуючи доповідь, Володимир Панченко надав детальні рекомендації місцевій владі щодо створення вищезазначених кластерів.

Все починається з любові!

Славетний і улюблений нами Будинок органної та камерної музики, який віднедавна очолює Віталій Саражинський, після довгої, спровокованої війною, перерви нарешті запросив до себе, як до «ORGAN MUSIC HALL», довгожданих гостей-шанувальників. З нагоди такої зустрічі, а ще до Дня закоханих, він підготував концертну програму «Salut d'Amor», або «Історії кохання на сторінках музичних творів».



Білоцерківці настільки скупили за вечорами, присвяченими музиці, за високим мистецтвом та навіть за цими рідними стінами, що зал був наповнений вщерть! Та ще й грала, даруючи глядачам незабутні миттєвості насолоди, неперевершена органістка, заслужена артистка України Тетяна Орлова. У програмі прозвучали твори Генрі Перселла, Крістофа Вільгельма Глюка, Вольфганга Амадея Моцарта, Едварда Гріга, Ріхарда Вагнера, Жоржа Бізе, П'єтро Масканьї, Едварда Елгара, Фелікса Мендельсона.

А спілкувалися з глядачами, делікатно готуючи нас до сприйняття музичних перлин, ведучі вечора, відомі актори Юлія Саражинська та Максим Цедзінський. Була того вечора ще одна несподіванка – молодій сім'ї, що тільки-но народилася, під шалені оплески подарували річний абонемент на концерти в Будинку органної та камерної музики!

А вже після прощання до нових зустрічей глядачів попросили долучитися до підтримки однієї з новостворених бригад ЗСУ. Байдуже повз скриньку для пожертв не пройшов ніхто.

Вражень після такого чудового концерту залишилося дуже багато! Ось тільки два відгуки, які наші колеги залишили у фейсбуці.

Галина ШКРІБЛЯК: «Концерт органної музики, вперше за рік війни. Там сталися великі зміни – новий керівник, нова назва, світлове шоу під час концерту. Але

найважливіше – прекрасне виконання Тетяни Орлової. Які мої відчуття? Щемливі. Радісно, що концерт відбувся (без тривоги і вимкнення електрики), сумно, бо наші воїни на фронті забезпечують нам такі можливості своїми життями. Музика лікує наші травми...»

Людмила ПОЛЯХ: «Вчора побувала на концерті в нашому органному залі. Це перший такий великий концерт з початку великої війни. Скажу вам, друзі, – неперевершено! Новий керівник Будинку органної та камерної музики Віталій Саражинський огорнув органну музику в дуже цікаву театральну обгортку. Це новий підхід у роботі органного залу, і дуже сподіваюся, що це допоможе оживити роботу закладу!»

Друзі, якщо відчуваєте життєву потребу в тому, аби долучитися до культури в усіх її проявах, слідкуйте за оголошеннями і приходьте до Будинку органної та камерної музики на нові концерти. Вони обов'язково будуть!

Валентина ХРАБУСТ

«Гвардія наступу»: як долучитися та що варто знати – покорова інструкція

В Україні триває запис до 8 бригад «Гвардії наступу», сформованих при Міністерстві внутрішніх справ України: «Сталевий кордон», «Червона калина», «Лють», «Рубіж», «Спартан», «Кара-Даг», «Буревій», «Азов». Вони мають зміцнити українські сили під час майбутнього наступу та звільнення територій від ворога.



Кожна бригада формується із залученням чинних військовослужбовців/поліцейських, які мають досвід у боях із 2014 року. Долучаючись до «Гвардії наступу», новобранці стають частиною однієї з бригад на вибір, відповідно до своїх поглядів.

ВОНИ ОТРИМАЮТЬ:

- ✓ Стабільну високу оплату з додатковими винагородами.
 - ✓ Безоплатну меддопомогу, страхування та інші соціальні гарантії.
 - ✓ Досвід та професію. Новобранців навчатимуть висококваліфіковані інструктори.
- ЯК ДОЛУЧИТИСЯ ДО «ГВАРДІЇ НАСТУПУ»?**
- ✓ Зверніться до одного зі ЦНАПів (Біла Церква, вул. Леваневського, 34) або заповніть анкету на сайті storm.mvs.gov.ua.

✓ Оберіть бригаду, до якої хочете долучитися.

✓ Надайте необхідний перелік документів.

✓ Пройдіть тестування та готуйтеся захищати Україну.

ОРІЄНТОВНИЙ ПЕРЕЛІК ДОКУМЕНТІВ, НЕОБХІДНИХ ДЛЯ ВСТУПУ В БРИГАДИ:

- ✓ Паспорт, довідка про присвоєння ідентифікаційного номера, документи про освіту.
- ✓ Трудова книжка, військовий квиток, посвідчення про приписку до призовної дільниці.
- ✓ Витяг з інформаційно-аналітичної системи «Облік відомостей про притягнення особи до кримінальної відповідальності та наявності судимості».
- ✓ Дві кольорові фотокартки розміром 3,5 x 4,5 см.

Окрім цього, додаткову консультацію щодо вступу до бригад можна отримати за номером телефону: 0 800-10-00-20.

10 лютого відбулося підбиття підсумків конкурсу дитячого малюнка «Світи, зоре, світи, ясна!»

Журі, очолюване членом Спілки художників України Георгієм Пономарьовим, із 125 робіт, які надали діти для конкурсу, визначило кращі й назвало переможців. Їм були вручені цінні подарунки й дипломи відділу культури та туризму міської ради. Також подяками відділу нагородили педагогів, чий вихованці зайняли перші місця.

Композицію можна переглянути до кінця лютого у виставковій залі бібліотеки № 5 (проспект Незалежності, 55). Працює щодня, крім суботи й неділі, з 9:00 по 17:00.



«Сльоза пекучої пам'яті»

(Продовження. Початок у газеті від 10 лютого.)

Ми пропонуємо вашій увазі спогади білоцерківців, котрим пощастило залишитися живими після страшного Голодомору, того геноциду проти українців, який чинила совєцька влада у тридцятих роках минулого століття. Збірка «Сльоза пекучої пам'яті», де надруковані ці важкі спомини, стала додатком до Київського обласного тому Національної книги пам'яті жертв Голодомору 1932-1933 років.

Ейсмонт Юрій Анатолійович, 1920 р. н., Ейсмонт Марія Григорівна, 1923 р. н., жителі м. Біла Церква (запис 2008 р. Гуциної С.М., співробітниця Білоцерківського краєзнавчого музею):

– Жили наші сім'ї на одному кутку. Тут тепер Колгоспна вулиця. Батько, Ковбаса Григорій Іванович, 1899 р. н., закінчив церковно-приходську школу (була вона біля церкви св. Марії Магдалини), а потім навчався у гімназії. Працював учителем, у сім'ї було троє дітей. Спасло нас те, що в школі давали їсти, і батькові теж: борщ із лободи й кропиви та кусочок хліба. А вдома весь час їли затірку. Збирали топінамбур, мерзлі гарбузи, картоплю гнили. Навесні видали як учителю скількись пшона. А з Києва тітка Юлія переслала товарняком хліба.

У колгоспі годували кандьором чи буряковою юшкою, варили потеруху. А на млині амбари тріщали від зерна. Юрій біля млина поповзом зернятка збирав у жменю. У БРУМі партійцям давали пайки. На базарі був «Торгсін», ми виміняли срібну виделку на пшоно. Стакан пшона коштував 20 крб.

У діда були пара коней, корова, землі три-чотири гектари, то його причислили до куркулів, забрали хату. А потім Сталін видав указ, що «середнього селянина» не можна розкуркулювати, то хату йому вернули, а худобу ні. До колгоспу дід не пішов.

Еременко Віра Михайлівна, 1929 р. н., жителька м. Біла Церква (запис 2008 р. Туткевич Л.А., працівниця бібліотеки):

– Мати казала, що врожай був дуже гарний, але влада все забрала. Одбирали ті, кого мама називала активістами, солдатами, бандюгами. Вривалися в хату, нишпорили в коморах, на горіщі, під піччю. Документів вони не мали, бо люди знали їх в лице.

Батько на печі розстелив рівенько зерно та крупу, накрив рядном і зверху посадив нас, малих дітей. Нас було троє. Ми дуже плакали, а мати сильно голосила, і нас не зачепили. Але забрали їжу, зерно та всіх курей із хліва. А корову ми забили і так спаслися.



Як тільки на полях з'являлися колоски, люди ходили і зривали їх. Тим, хто це робив, давали по 10 років арешту, або ж навіть розстрілювали. Не дозволяли збирати навіть мерзлу картоплю чи буряки. Хто не хотів їти в колгосп, відрізали городи по саму хату.

Не голодували в селі власті й ті, хто був близький до них. Люди ж їли коріння груші, шипшини, збирали в лісі ягоди, чай варили з липи. Мати парила гречану та вівсяну солому. Їли квітки акації, калачиків, лободу.

Еременко Олександр Олександрівна, 1927 р. н., жителька м. Біла Церква (запис 2008 р. Семененко Н.О., працівниця бібліотеки):

– Батько служив у Москві, в міліції. Коли загубив документи, нас за 24 години вислали, ми поїхали в Білорусь, а потім у Білу Церкву. Тут поселились у провулку Рокитнянському. Під час Голодомору були випадки, коли крали дітей, убивали жінок. Ми з сестрою були в хаті з бабусею, прийшла жінка і показувала через вікно цукерки та просила відкрити двері, але бабуса взяла сокиру, нам сказала сховатися на печі. Однак ця жінка пішла в інше місце, вбила дітей і мила м'ясо на річці. Потім її міліція забрала.

На вул. Київській був цвинтар, де хоронили всіх, у тому числі померлих від голоду. Потім його знесли. Там побудували житлові будинки...

Далі буде

